

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/75/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200334
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200334.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: LeasePlan Slovakia, s.r.o., IČO: 44 558 970, Ševčenkova 34, Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s.r.o., Mickiewiczova 2, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.:

I/221/16375-125191/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125194/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125195/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125198/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125254/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125257/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125258/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125260/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125262/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125264/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125265/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125266/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125267/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125268/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125269/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125270/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125272/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125273/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125274/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125284/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125288/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125292/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125300/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125306/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125314/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125311/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125308/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125318/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125321/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125324/2009/990110-r z 19. novembra 2009,
I/221/16375-125326/2009/990110-r z 19. novembra 2009,

[illegible]

I/221/16395-125427/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125429/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125431/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125432/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125433/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125434/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125436/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125437/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125439/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125440/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125442/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125445/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125447/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125448/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125451/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125453/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125456/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125458/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125460/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125461/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125464/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125466/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125471/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125474/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125480/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125482/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125483/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125486/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125488/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125489/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125490/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125493/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125494/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125495/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125497/2009/994088-r z 24. novembra 2009,
I/221/16395-125498/2009/994088-r z 24. novembra 2009,

konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/77/2010-738 z 21. júla 2010 v spojení s opravnými uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/77/2010-758 z 18. novembra 2010 a č. k. 2S/77/2010-774, 2S 79-209/2010-774 z 12. júla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/77/2010-738 z 21. júla 2010 v spojení s opravnými uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/77/2010-758 z 18. novembra 2010 a č. k. 2S/77/2010-774, 2S/79-209/2010-774 z 12. júla 2012, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 7472,47 € na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s.r.o., Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 2S/77/2010-738 z 21. júla 2010 v spojení s opravnými uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/77/2010-758 z 18. novembra 2010 a č. k. 2S/77/2010-774, 2S/79-209/2010-774 z 12. júla 2012 zrušil rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vec vrátil žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 34 069,76 €.

Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že opatrením Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 20792/2001-74 zo dňa 17. decembra 2001, uverejneným vo Finančnom spravodajcovi č. 5/2002, vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 120/2002 Z. z., ustanovilo Ministerstvo financií Slovenskej republiky vzory daňových priznaní k cestnej dani, pričom v prílohe č. 2 bol uvedený vzor daňového priznania pre právnické osoby. Predmetný vzor daňového priznania, nazvaný „priznanie k cestnej dani“ obsahoval štyri časti, pričom ako je zrejmé zo vzoru tlačiva daňového priznania k cestnej dani tretí oddiel, bolo daňovníkovi umožnené priamo na jednom liste tlačiva uviesť údaje o dvoch vozidlách, predmetný oddiel mal predstavovať prílohu k daňovému priznaniu a zároveň vo štvrtom oddiele „sumarizácia výpočtu dane za všetky vozidlá“ v riadku 01 mal daňovník uviesť počet vozidiel uvedených v daňovom priznaní. Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že aj podaním jedného daňového priznania, v ktorého prílohe bolo uvedených viacero vozidiel, si žalobca ako daňovník účinne splnil svoju zákonnú povinnosť podať daňové priznanie za každé jednotlivé vozidlo uvedené v treťom oddiele predmetného daňového priznania. Všetky vozidlá žalobcu, ako jednotlivé zdaňované predmety, boli žalobcom uvedené v prílohách č. 1 až č. 61 daňového priznania za rok 2004, ktoré bolo doručené daňovému úradu dňa 19. októbra 2004 ako jeden dokument.

Z logického výkladu § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) vyplýva, že za jedno daňové priznanie, ktoré bolo daňovníkom podané po zákonom stanovenej lehote, je správca dane oprávnený uložiť len jednu pokutu. V tomto smere sa prvostupňový súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že nakoľko pri každom jednom motorovom vozidle je nevyhnutné samostatne určiť dátum vzniku daňovej povinnosti, daňovú povinnosť a daň, je možné uložiť aj pokutu za každé motorové vozidlo osobitne. Hoci predmetom dane podľa zákona č. 87/1994 Z. z. o cestnej dani v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 87/1994 Z. z.“) je jednotlivé vozidlo, zákon č. 511/1992 Zb. v § 35 ods. 4 neoprávňuje správcu dane na uloženie pokuty daňovému subjektu za oneskorene podané daňové priznanie vo vzťahu k jednotlivým predmetom dane, ale len za daňové priznanie ako celok.

Podľa krajského súdu správca dane nepostupoval v súlade s ustanoveniami zákona o správe daní, keď vo vzťahu k pochybnosti ohľadne dátumu začiatku používania motorových vozidiel na podnikanie, v prípade nedôsledného vyplnenia daňového priznania žalobcom, žalobcu nevyzval na doplnenie neúplného daňového priznania. Žalovaný ani nemohol v dôsledku neúplného daňového priznania rozhodnúť o uložení pokuty za oneskorene podané daňové priznanie, nakoľko práve moment včasnosti podania daňového priznania na základe predložených dokladov nemal možnosť posúdiť. V tejto súvislosti konštatoval, že vyššie označené tlačivo daňového priznania nedáva odpoveď na otázku, kedy vzniká daňová povinnosť u jednotlivého vozidla, pričom nedokonalosť obsahu tlačiva nemôže byť na ťarchu daňovníkovi.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil, žalobu žalobcu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje so záverom krajského súdu a naďalej trvá na tom, že správca dane uložil žalobcovi pokuty v súlade so zákonom č. 511/992 Zb., pričom vychádzal z dikcie § 35 ods.

4 citovaného zákona, ako aj samotného výkladu tvorcu tohto zákona. To znamená, že ak daňovník v daňovom priznaní prizná daň za viacero vozidiel, pričom daňové priznanie podá oneskorene, správca dane uloží pokutu za každé motorové vozidlo osobitne. Takýto postup vyplýva zo skutočnosti, že v daňovom priznaní k cestnej dani Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 62-26430-2000 sa uvádza osobitne za každé motorové vozidlo dátum vzniku daňovej povinnosti, daňová povinnosť aj samotná daň.

Žalovaný poukázal na nesúlad výrokovvej časti napadnutého rozsudku s jeho odôvodnením, keď vo výroku rozsudku krajský súd zrušil druhostupňové rozhodnutia žalovaného, avšak v texte odôvodnenia sa uvádza, že súd zrušil rozhodnutia tak prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu.

Pokiaľ išlo o priznanie náhrady trov konania žalobcovi, žalovaný v odvolaní poukázal na skutočnosť, že zo strany žalobcu bola podaná jedna žaloba, v ktorej žalobca napadol a spojil 121 rozhodnutí vydaných žalovaným. Žalovaný zastáva názor, že prvostupňový súd nepostupoval v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z., nakoľko bol zo strany žalobcu vykonaný iba jeden úkon podľa § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., 1 x 115,90 €, ktorý z dôvodu spojenia 121 rozhodnutí môže byť zvýšený v zmysle § 13 ods. 3 v spojení s § 20b vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o jednu polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. o 57,95 €. Obdobne mal krajský súd postupovať aj pri vyčíslení ostatných položiek trov uplatnených žalobcom, napr. písomného vyjadrenia a režijného paušálu.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť a zaviazat žalovaného na náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu v odvolacom konaní.

V dôvodoch uviedol, že z logického a gramatického výkladu ustanovenia § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. je zrejmé, že za jedno daňové priznanie, ktoré bolo daňovníkom podané po zákonom stanovenej lehote, je správca dane oprávnený uložiť len jednu pokutu. Akýkoľvek iný výklad „tvorcu zákona“, na ktorý žalovaný opakovane poukazuje, avšak tento v žiadnom zo svojich podaní necituje, ktorý by jednoznačné ustanovenie § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. rozširoval vo vzťahu k daňovému priznaniu k cestnej dani v zmysle „a to za každé vozidlo uvedené v predmetnom daňovom priznaní zvlášť“, nie je žalobcovi známy, pričom zastáva názor, že takýto rozširujúci výklad zákona by bol ústavne nesúladný, a preto neprípustný. K tvrdeniu žalovaného, že na tlačive daňového priznania k cestnej dani Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 62-26430-2000 sa uvádza osobitne za každé motorové vozidlo dátum vzniku daňovej povinnosti, daňová povinnosť aj samotná daň, uviedol, že žalovaný pravdepodobne disponuje iným tlačivom, nakoľko na tlačive daňového priznania k cestnej dani Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 62-26430-2000, ktoré bolo ustanovené opatrením Ministerstva financií Slovenskej republiky zo dňa 17. decembra 2001 č. 20792/2001-74, uverejneným vo Finančnom spravodajcovi č. 5/2002, vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 120/2002 Z. z., sa dátum vzniku daňovej povinnosti neuvádza.

K priznanej náhrade trov konania žalobca uviedol, že Krajským súdom v Bratislave je pod spisovými značkami 2S/77/2010 a 2S/79/2010 až 2S/209/2010 vedených 121 samostatných konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Každé z jednotlivých konaní bolo spoplatnené v zmysle položky 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Vzhľadom ku skutočnosti, že všetkých 121 rozhodnutí vychádzalo z rovnakého skutkového základu a zároveň sa týkalo tých istých účastníkov, čím boli naplnené predpoklady na spojenie vecí v zmysle ust. § 112 O.s.p., žalobca v záujme hospodárnosti konania žiadal súd o preskúmanie zákonnosti všetkých 121 rozhodnutí, ako aj postupu správnych orgánov jedným žalobným návrhom.

V prípade, ak by žalobca podal 121 samostatných, obsahovo zhodných žalôb, v každej zo 121 vecí by mu v prípade úspechu vo veci patrila náhrada trov právneho zastúpenia za každý jednotlivý úkon v plnej výške základnej sadzby tarifnej odmeny, pričom až od momentu spojenia vecí na spoločné konanie by

bolo možné pri posudzovaní náhrady trov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony, obsahovo zhodné v každej zo 121 vecí, aplikovať ust. § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Je preto nepochybné, že podaním jedného spoločného žalobného návrhu vynaložil žalobca trovy potrebné na uplatňovanie svojich práv voči žalovanému maximálne účelne. V ostatných 120-tich veciach by advokátovi patril 120-násobok plnej výšky základnej sadzby tarifnej odmeny. Nakoľko advokát v prípade spojenia dvoch alebo viacerých vecí, v tomto prípade spolu 121 vecí, vykonáva len jeden spoločný úkon, základná sadzba za tento úkon sa vypočíta ako 1 x tarifná hodnota + 1 zo 120-násobku tarifnej hodnoty, resp. 1 x tarifná hodnota + 1/3 zo 120-násobku tarifnej hodnoty.

Skutočnosť, že žalobca bol pri uplatňovaní svojho práva nútený napadnúť až 121 rozhodnutí žalovaného (keďže žalovaný vydal 121 rozhodnutí, ktorými potvrdil 121 rozhodnutí daňového úradu pre vybrané daňové subjekty o udelení pokuty vo vzťahu k jednému daňovému priznaniu podanému žalobcom), skutočnosť, že žalobca bol pri uplatňovaní svojho práva nútený vynaložiť náklady na právne zastúpenie (keďže v zmysle ust. § 250a O.s.p. musí byť žalobca zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec/člen, ktorý zaňho na súde koná), ako aj skutočnosť, že žalovaným účastníkom je rozpočtová organizácia, ktorá je svojimi príjmami a výdavkami zapojená na rozpočet Ministerstva financií Slovenskej republiky, t.j. na štát, nemôže byť v predmetnom spojenom konaní o preskúmanie zákonnosti týchto 121 rozhodnutí žalovaného na ťarchu žalobcu, resp. spôsobilá privodiť aplikáciu (výklad) ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. iným ako ústavne súladným spôsobom. Žalobca, ktorý mal v konaní voči žalovanému plný úspech vo veci, má ústavou zaručené právo na priznanie náhrady trov konania voči žalovanému v súlade so zákonom, a teda v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s vyhláškou č. 655/2004 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 10 ods. 2 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 19. októbra 2004 podal žalobca daňové priznanie k cestnej dani za zdaňovacie obdobie roku 2004, v ktorom uviedol 121 vozidiel. Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty samostatnými rozhodnutiami za každé vozidlo uložil žalobcovi podľa § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. pokutu vo výške 66,38 €, za podanie daňového priznania k cestnej dani za zdaňovacie obdobie roku 2004 po lehote ustanovenej podľa § 12 ods. 1 zákona č. 87/1994 Z. z., t.j. do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti, pretože lehota na podanie daňového priznania uplynula dňa 18. októbra 2004 a daňové priznanie k cestnej dani za rok 2004 bolo doručené na daňový úrad dňa 19. októbra 2004. Proti rozhodnutiam o uložení pokuty podal žalobca odvolania, v ktorých nesúhlasil s postupom, keď správca dane uložil pokutu za konkrétne vozidlá, pretože je v rozpore s § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého vyplýva pokuta za neskoré podanie daňového priznania ako celku, nie samostatne za jednotlivé vozidlá uvedené v prílohe k daňovému priznaniu. Žalovaný napadnutými rozhodnutiami podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutia daňového úradu pre vybrané daňové subjekty s odôvodnením, že ak daňovník v daňovom priznaní prizná daň za viacero vozidiel, pričom daňové priznanie podá oneskorene, správca dane uloží pokutu za každé motorové vozidlo osobitne. Takýto postup vyplýva zo skutočností, že v daňovom priznaní k cestnej dani Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 62-26430-2000 sa uvádza osobitne za každé motorové vozidlo dátum vzniku daňovej povinnosti, daňová povinnosť a daň.

Podľa § 250ja ods. 7 O.s.p., ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

V konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 3Sžf/15/2011, 3Sžf/112-173/2011 išlo o obdobnú

vec ako je predmetom konania vedeného pod sp. zn. 2Sžf/75-195/2012. Účastníci konania sú identickí, predmetom prieskumu v oboch konaniach sú rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty za oneskorené podanie daňového priznania k cestnej dani. Odvolacie námietky žalovaného sú v oboch konaniach rovnaké.

Najvyšší súd poukazuje na dôvody uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžf/15/2011, 3Sžf/112-173/2011 zo dňa 20. septembra 2011, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a zároveň v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 O.s.p. uvádza text jeho odôvodnenia nasledovne:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z obsahu administratívneho spisu zistil, že dňa 18.06.2004 podal žalobca daňové priznanie k cestnej dani za zdaňovacie obdobie roku 2004, v ktorom uviedol 63 vozidiel. Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty samostatnými rozhodnutiami za každé vozidlo uložil žalobcovi podľa § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. pokutu vo výške 66,38 €, za podanie daňového priznania k cestnej dani za zdaňovacie obdobie roku 2004 po lehote ustanovenej podľa § 12 ods. 1 zákona č. 87/1994 Z.z., t.j. do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti, pretože lehota na podanie daňového priznania uplynula dňa 16.06.2004 a daňové priznanie k cestnej dani za rok 2004 bolo doručené na daňový úrad dňa 18.06.2004. Proti rozhodnutiam o uložení pokuty podal žalobca odvolania, v ktorých nesúhlasil s postupom, keď správca dane uložil pokutu za konkrétne vozidlá, pretože je v rozpore s § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého vyplýva pokuta za neskoré podanie daňového priznania ako celku, nie samostatne za jednotlivé vozidlá uvedené v prílohe k daňovému priznaniu. Žalovaný napadnutými rozhodnutiami podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutia daňového úradu pre vybrané daňové subjekty s odôvodnením, že ak daňovník v daňovom priznaní prizná daň za viacero vozidiel, pričom daňové priznanie podá oneskorene, správca dane uloží pokutu za každé motorové vozidlo osobitne. Takýto postup vyplýva zo skutočnosti, že v daňovom priznaní k cestnej dani Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 62-26430-2000 sa uvádza osobitne za každé motorové vozidlo dátum vzniku daňovej povinnosti, daňová povinnosť a daň.

V odvolacom konaní, vzhľadom na vymedzenie odvolacích dôvodov, zostalo sporné, či v prípade podania daňového priznania po lehote stanovenej zákonom, správca dane uloží jednu pokutu za daňové priznanie ako celok alebo viac pokút za každý predmet zdanenia v jednom daňovom priznaní.

Podľa § 110e zákona č. 511/1992 Zb. ustanovenia tohto zákona sa použijú na pokuty a sankčný úrok účinné od 1. januára 2004, ako aj na zrušené penále, pokuty a zvýšenie dane, ak konanie o nich bude prebiehať po nadobudnutí účinnosti tohto zákona a nezaniklo právo na ich vyrubenie, vybratie a vymáhanie; na konanie o penále sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o sankčnom úroku a na konanie o pokutách a zvýšení dane sa rovnako použije ustanovenie tohto zákona o správnych deliktach.

Podľa § 35 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ak daňový subjekt podá daňové priznanie po lehote ustanovenej osobitným zákonom, správca dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, mu uloží pokutu do 16 596,95 eura, najmenej 33,19 eura, ak ide o fyzickú osobu a najmenej 66,38 eura, ak ide o právnickú osobu. Ak je správcom dane obec, môže uložiť pokutu, ak ide o fyzickú osobu najmenej 6,63 eura a ak ide o právnickú osobu najmenej 66,38 eura.

Žalobca v jednom daňovom priznaní uviedol viac vozidiel, správca dane takéto priznanie k cestnej dani akceptoval, žalobcu upozornil iba na nevyplnenie dátumov prvého použitia vozidla na podnikanie a následne samostatnými rozhodnutiami za každé vozidlo uložil žalobcovi pokuty za oneskorené podanie daňového priznania. Žalovaný tento postup odôvodňoval tým, že takýto postup vyplýva zo skutočnosti, že v daňovom priznaní k cestnej dani Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 62-26430-2000 sa uvádza osobitne za každé motorové vozidlo dátum vzniku daňovej povinnosti, daňová povinnosť aj samotná daň.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že „z logického aj gramatického výkladu § 35 ods. 4 zákona o správe daní, podľa názoru súdu vyplýva, že za jedno daňové priznanie, ktoré bolo daňovníkom podané po zákonom stanovenej lehote, je správca dane oprávnený uložiť len jednu pokutu. V tomto smere sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že nakoľko pri každom jednom motorovom vozidle je nevyhnutné samostatne určiť dátum vzniku daňovej povinnosti, daňovú povinnosť a daň, je možné uložiť aj pokutu za každé motorové vozidlo osobitne. Súd je naopak tej mienky, že hoci predmetom dane podľa zákona o cestnej dani je jednotlivé vozidlo, zákon o správe daní v paragrafe 35 ods. 4 neoprávňuje správcu dane uložiť daňovému subjektu pokutu za oneskorene podané daňové priznanie vo vzťahu k jednotlivým predmetom dane, ale len za daňové priznanie ako celok. Z § 14 ods. 2 zákona o cestnej dani vyplýva, že na celkový výpočet dane je rozhodujúci počet vozidiel k termínu predloženia daňového priznania. Správca dane teda akceptuje podané daňové priznanie ako celok - jeden dokument, na základe ktorého daňovník uhradí cestnú daň aj za viaceré predmety dane, a preto nie je možné § 35 ods. 4 zákona o správe daní vykladať inak ako tým spôsobom, že ide o daňové priznanie ako jeden celok, v ktorom sú legálne zdanené jednotlivé predmety dane“.

Aj v správnom trestaní je nutné rešpektovať základné princípy trestania, medzi ktoré patrí aj princíp zákonnosti (legality), ktorý je spojený s uplatnením zásady nullum crimen sine lege (žiadny trestný čin bez zákona), nulla poena sine lege (žiadny trest bez zákona), z ktorej taktiež vyplýva neprípustnosť analógie v neprospech páchatel'a. Tento princíp je zakotvený aj v čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, pričom táto ústavná ochrana sa týka nielen trestného konania, ale je potrebné ju aplikovať aj v konaní o správnych deliktach. Podmienky trestnej (aj deliktualnej) zodpovednosti a ukladania sankcií sa nesmú rozširovať prostredníctvom analógie a páchatel'a možno postihnúť len trestom, ktorý výslovne ustanovuje zákon. V danom prípade, za porušenie povinnosti stanovenej právnym predpisom a to podať daňové priznanie v lehote stanovenej osobitným zákonom, je možné žalobcovi uložiť pokutu od 66,38 € do 16.596,95 €. Správca dane rozširujúcim výkladom, keď zmysel právnej normy vyložil širšie, ako to vyplýva z rozsahu doslovného znenia textu príslušného právneho predpisu, dospel k záveru, že za každý predmet zdanenia v oneskorene podanom daňovom priznaní je možné uložiť samostatné pokuty. Takýto rozširujúci výklad v danom prípade vedie k porušeniu princípu zákonnosti, pretože zákon nedáva možnosť správcovi dane uložiť pokutu za každý predmet zdanenia uvedený v jednom daňovom priznaní. Pokiaľ by to bolo úmyslom zákonodarcu tak, ako tvrdil žalovaný, bolo jeho povinnosťou takýto úmysel bez pochybností vyjadriť spôsobom, ktorý zodpovedá požiadavkám určitosti právnej normy v podmienkach právneho štátu.

Senáty najvyššieho súdu sú jednotné v tom, že tieto princípy sa v plnom rozsahu aplikujú i v správnom trestaní i s prihliadnutím na odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (91) 1 členským štátom o správnych sankciách z 13.2.1991, ktorý „... odvolávajú sa na všeobecné zásady vzťahujúce sa na ochranu jednotlivca vo vzťahu k rozhodnutiam správnych orgánov, ktoré sú zakotvené v Rezolúcii (77) 31 a na zásady týkajúce sa voľnej úvahy správnych orgánov pri rozhodovaní zakotvené v odporúčaní (80) 2, majú na zreteli, že správne akty, ktorým sa ukladajú správne sankcie by mali byť podriadené dodatočným zárukám (dodatočne zabezpečené), odporúča vládam členským štátov, aby sa v ich právnej teórii, ako aj praxi riadili zásadami stanovenými v tomto odporúčaní“.

Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. (91) 1 je dôležitým interpretačným nástrojom pre národné správne súdy pri výklade zákonov týkajúcich sa správneho trestania.

Najvyšší súd hodnotil napadnuté rozhodnutie v časti uloženia pokuty ako konfliktné so zásadou č. 1 „Sankcie, ktoré je možné uložiť, ako aj okolnosti, za ktorých môžu byť uložené, musia byť stanovené zákonom (zakotvené v zákone)“. Vzhľadom na to použitý pojem „daňové priznanie“, nie je možné zamieňať s pojmom „predmet daňovej povinnosti“.

Žalovaný podal odvolanie aj proti výroku o trovách konania. Namietal, že žalobca podal len jednu žalobu zo dňa 14.01.2010, v ktorej napadol a spojil 63 rozhodnutí vydaných žalovaným. Pretože bol zo strany

žalobcu vykonaný len jeden úkon, z dôvodu spojenia 63 rozhodnutí mal byť zvýšený v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o jednu polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny. Obdobne mal krajský súd postupovať aj pri vyčíslení ostatných položiek trov uplatnených žalobcom.

Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny sa môže znížiť alebo zvýšiť v prípadoch uvedených v tejto vyhláške.

Podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V dávkových veciach sociálneho poistenia, vo veciach sociálnych služieb a vo veciach preskúmania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu.

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.05.2010 pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

V prejednávanej veci žalobca žalobou zo dňa 14.01.2010, doručenou krajskému súdu dňa 19.01.2010, žiadal preskúmať a zrušiť 63 rozhodnutí žalovaného, z ktorých každé mohlo byť napadnuté samostatnou žalobou. Pri určovaní výšky tarifnej odmeny za úkony právnej služby krajský súd postupoval podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., správne zohľadnil že išlo o spojenie 63 samostatných rozhodnutí, v dôsledku čoho sa tarifná odmena za úkony právnej služby mala vypočítavať ako pri spojení 63 vecí, základná sadza tarifnej odmeny, ktorá by patrila advokátovi v ostatných spojených veciach sa mala zvýšiť o polovicu alebo tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny.“

K dôvodom uvedeným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžf/15/2011, 3Sžf/112-173/2011 zo dňa 20. septembra 2011 najvyšší súd v prejednávanej veci (2Sžf/75-195/2012) uvádza ešte nasledovné. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesúlady výroku a odôvodnenia rozsudku krajského súdu, je potrebné poukázať na ustanovenie § 159 ods. 2 O.s.p., z ktorého vyplýva, že pre účastníkov je záväzný výrok právoplatného rozsudku. Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku sa teda žalovaný bude riadiť jeho výrokom, z ktorého je zrejmé, že krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutia žalovaného, pričom v ďalšom konaní bude žalovaný postupovať v súlade s § 250j ods. 7 O.s.p., a teda bude rešpektovať právny názor súdu vyjadrený v rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že posúdenie dôvodnosti uloženia pokút správcom dane je v prejednávanej veci rovnaké ako vo vyššie citovanom rozsudku, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/77/2010-738 z 21. júla 2010 v spojení s opravnými uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/77/2010-758 z 18. novembra 2010 a č. k. 2S/77/2010-774, 2S79-209/2010-774 z 12. júla 2012 podľa § 219 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby

1. vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 9. decembra 2010 vo výške 120,23 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (účinné v čase vykonania právneho úkonu), podľa § 13 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z. (účinné v čase vykonania právneho úkonu) v ostatných veciach (v spojení konaní) vo výške 1/3 základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. $120 \times 40,08 \text{ €} = 4809,6 \text{ €}$ a režijný paušál vo výške 7,21 € podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.,

2. účasť na pojednávaní dňa 20. novembra 2013, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie, vo výške 32,54 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 5 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (účinné do 30. júna 2013), podľa § 13 ods. 3 v ostatných veciach (v spojení konaní) vo výške 1/3 základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. $120 \times 10,85 \text{ €} = 1302 \text{ €}$ a režijný paušál vo výške 7,81 € podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ,

celkom 6279,39 € + 19% DPH = 7472,47 €.

Žalobcovi súd nepriznal režijný paušál vo výške vyčíslený vo vyjadrení zo dňa 9. decembra 2010, a to $120 \times 7,21 \text{ €}$, a vo výške vyčíslený v podaní zo dňa 18. novembra 2013, a to $120 \times 7,81 \text{ €}$, pretože podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z. od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby, pričom advokát vykonal iba jeden úkon právnej služby, a to podanie vyjadrenia zo dňa 9. decembra 2010, resp. účasť na pojednávaní, na ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie dňa 20. novembra 2013, a pri spojení vecí sa v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. zvyšuje iba tarifná odmena.

Za zastupovanie na pojednávaní dňa 20. novembra 2013, na ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie, patrí podľa § 13a ods. 4 vyhlášky 655/2004 Z. z. (účinné v čase vykonania právneho úkonu) odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. 65,08 €. Nakoľko právny zástupca žalobcu si uplatnil odmenu vo výške 32,54 € podľa § 14 ods. 5 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (účinné do 30. júna 2013), súd mu nemohol v zmysle § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. priznať viac ako si požadoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.